

JEDNOG DANA U ŽIVOTU

Danas je bio prelijepi dan u životu dviju osoba. Toga dana sunce je tako zasjalo i grijalo nas cijeli dan! Dan za pamćenje pun pozitivnih emocija koje su nas kao stručnjake dirnule u srce i ispunile velikom snagom ljubavi, ljubavi za pružanjem pomoći obitelji, vjera i nada koja nikada ne napušta, samo se pod svakodnevnim teretom obveza, rokova... situacija, utomi i čeka povoljan moment u životu da se kao bujica izlije i prekrije tamu i nedoumice, osnaži naša srca i učvrsti nas u novim poduhvatima... za bolje i humanije društvo.

Tijekom radnog vijeka u svom poslu vodimo računa o našim klijentima, nastojimo ih prihvatiti sa svim manama i kroz rad im dajemo i prenosimo ljubav koja je besplatna a koju i sami nismo na trenutke svjesni da ju prenosimo. Tijekom našeg školovanja, uče nas raznim znanjima iz raznih područja ali vještinu prenošenja ljubavi za bližnjega stječemo iz obitelji, brusimo je kroz neposredan razgovor i podršku osobi u trenucima kada su slabi, nemoćni, bolesni, obespravljeni, izbezumljeni životnim situacijama, neizvjesnostima... i kroz taj životni poziv postajemo jake ličnosti koje počinju pomicati granice, rušiti predrasude, boriti se za čovjeka, nerijetko provocirani, poniženi, nerazumljeni... Ali čega se bojati? Pa pred sobom imamo čovjeka kojeg ne napuštamo, čovjeka koji je nerijetko osakaćen od ljubavi obiteljskog zajedništva, koji nose samo ono što su u djetinjstvu primili... a nije dovoljno... nije bilo vremena dovoljno u njihovim životima da to uzmu... borili su se za zaštitu svojih obitelji od navala zla ali nisu uspjeli...razdvojeni, udaljeni.. nastavili su svoje živote u drugim sredinama...ali... ljubav prema svojoj obitelji... i dalje je neumoljivo, tiho, samozatajno u kutu srca i duše tinjala, plamen se nije gasio samo se smanjio... do momenta kada je sva ljubav za obitelj buknila susretom, dodirrom, suzom, neizrečenom riječi, zvonkim smijehom, pogledom.. a tako puno bih pričali.. a riječi ne idu i ne idu.. suze radosnice teku...teku... jer ljubav priča svom snagom iz srca drugom čovjeku...i čovjek to osjeti.. osnaži se.. dade ta ljubav snage u bolesno tijelo, dušu i ispuni ga veseljem, radosti, milosrđem.... Nama koji se nađemo na putu te beskrajne bujice ljubavi zatomljene u dušama osoba kojima pomažemo, daje bezvremensku nadu, snagu i vjeru da je ljubav prema bližnjemu svome jača od svih i svakoga, nada koja vječno živi, koja okreće zemaljsku kuglu, život...

I idemo dalje u potrazi za skrivenom ljubavi za obitelj, bližnjega, osobe u potrebi.....

Dvije sestre Boža i Kata Radatović, potječu iz obitelji koja je davala ljubav, trudila se da ljubav uđe u živote njihove djece... ali kratko... životne teške prilike nisu dozvolile da obitelj opstane... životne situacije naložile su postupanja kako bi službe zaštitile goli i bijedni život... i životni put se u jednom trenutku razdvojio, razdvojio je sestre Božu i Katu, daleko... daleko... puno godina.. pola vijeka... dugih 50 godina ljudskog života. Društvo je osiguralo zaštitu fizičkog integriteta, skromnog i siromašnog života dvoje djece... obilježio ih i isključio iz društva i zajednice, sela u kojem su živjele...

Boža i Kata Radatović su sestre obje osobe s intelektualnim teškoćama , verificiranog invaliditeta, obje osobe lišene poslovne sposobnosti kojima su skrbnici djelatnici socijalni radnici i danas...

Moja je misija spajanja obitelji započela!

Boža je od 1969. godine smještena u ustanovu za osobe s intelektualnim poteškoćama u Zagrebu, po tome preseljena u Sveti Filip i Jakov u Centar za rehabilitaciju Sv. Filip i Jakov.

Kata je kratko vrijeme kao dijete boravila u ustanovi za osobe s intelektualnim poteškoćama, ali zbog loše adaptacije na domski smještaj, obitelj majčinog brata preuzima skrb o Kati koja živi u kućanstvu s njima u ob. Kući u V. Jelsa.

Nakon moždanog udara, ishemijski cerebrovaskularni inzult s posljedičnom blagom desnostranom hemiparezom u veljači 2017. godine, nepokretna, inkontinentna.... uplašena... ali s povjerenjem i nadom da će joj biti bolje... surađuje, i ponovno socijalni radnik traži žurno adekvatno mjesto primjereno za skrb o osobi s intelektualnim poteškoćama.... Nema ga trenutno.... Sustav se „zahuktava“ ljudi u sustavu.. cijeli radni kolektiv u Centru za pružanje usluga u zajednici Ozalj, žurno rade ... svakodnevno obilaze nadležne institucije... osmišljavaju projekte, pričaju ljudima i tumače da je pravo na život u zajednici jedno je od temeljnih ljudskih prava koje se odnosi na sve ljude bez obzira na vrstu i stupanj teškoća ili invaliditeta, da je svim ljudima na ovoj zemlji zajedničko pravo na neovisan život i uključenost u zajednicu, uključujući i pravo na izbor mjesta stanovanja, pravo na dostojanstven život, život u svom mjestu, gradu, županiji. Nadaju se i vesele svakoj inicijativi... Tim za udomiteljstvo CZSS Karlovac, predlaže smještaj u udomiteljsku obitelj... I TO KAKOVU OBITELJ.. obitelj punu ljubavi... milosrđa... topline doma i bliskosti.... višegeneracijska obitelj ... predivna.. a to našoj Kati treba više od lijekova, kontrola liječnika (a bilo ih je nebrojeno)... Udomiteljica Marta Vrbanek i cijela njezina obitelj, prolaze pakao bolesti, rehabilitacije, promjena u ponašanju kod Kate koja je osoba s intelektualnim poteškoćama... sve to uz riječ „ ona je moja i ja se za nju borim..“ Kata veselo čeka naš posjet... uvijek veselo se smije... traži me plišanu igračku da joj kupim! Ma kupim ju odmah i donesem, a tek onda veselja kada ju je primila!!! Ta mala plišana igračka prenijela je ljubav.. i danas je čuva..

Ujna Jana Smajla je i danas posjećuje...iako i sama pritisnuta narušenim zdravljem.

Boža pak živi u Centru za rehabilitaciju Sveti Filip i Jakov.. omiljena korisnica, svi ju vole, brinu o njoj jer je izuzetna osoba, skromna, tiha, suradljiva, zahvaljuje se sa „hvala lipa“ ... tamo ima prijavljeno i prebivalište... posebno omiljena od ravnatelja Centra... Pita me za trešnju uz staru kuću,“ jel“ postoji,“ jel“ i dalje kuća na svom mjestu, pita za unju Janu, za Katu.

Božu posjećuje i njezin skrbnik, koji obnaša skrbništvo od 1981. godine do danas, Vlado Mašek socijalni radnik u mirovini... skromna kakova jest, na naše pitanje što bi htjela , odgovara „neka mi Vlado kupi prsten“ i Vlado (skrbnik) traži po Karlovcu, baš takov prsten kako je njegova štíćenica poželjela. Prsten je svečano uručen i prilikom posjete predan. Skrbnik profesionalac i nakon niza godina u mirovini, vrlo emocionalno doživljava susret i veselje štíćenice, oboje su plakali...

Jednog jutra krajem 2018. godine, veselo se najavljuje ekipa entuzijasta, djelatnika na čelu s Ravnateljicom Centra za pružanje usluga u zajednici Ozalj Dijanom Borović Galović na razgovor u Centar za socijalnu skrb Karlovac,... veselo objavljuju da je projekt deinstitutionalizacije, povratkom korisnika u matičnu županiju počeo, Ministarstvo za demografiju, mlade obitelj i socijalnu politiku „gura“ projekt, dobili su novac....pripremamo se za povratak kući!!!!

Javljam veselo Ravnateljici Barbari Čirjak u Centru za rehabilitaciju Sv. Fillip i Jakov da smo dobili mjesto u kući u Karlovcu! Ravnateljica u nevjerici i sa žalosnim glasom mi se javlja telefonom „ jooj zašto baš moja Boža“ , mi ju svi volimo, jooj to bude težak rastanak. Ravnateljica ali i djelatnici Centra su ju sa suzama u očima ispratili , svjesni da će Boži „tamo biti bolje“ ... kupili su joj mobitel da se čuju... posjetili je u Karlovcu. Boža je cijelo vrijeme raspitivala se za Katu, a Kata je znala da joj je sestra u Zadru.

Tog veselog jutra, uz prelijepu slatku čokoladnu tortu „ Kata i Boža“ , dvije sestre su se napokon vidjele, a mi ostali.... svi bez riječi... svi stručnjaci sa dugogodišnjim stažem, svatko u svom području

rada... i nakon posvemašnjeg emocionalnog šoka, svi smo ponovno ujedinjeni u nove akcije, dogovaramo suradnju, jer ima još ljudskih sudbina koje je potrebno čuti i pomoći. Veselo nam se odazvala i Gđa Hajsan Dolinar, dožupanica karlovačke Županije!

Boža živi sada u Karlovcu u lijepoj obiteljskoj kući, omiljena od korisnika i djelatnika, tiha, skromna i dalje vješto se bavi ručnim radom.

Dionici u tom životnom „putovanju“ su ;

Ministarstvo za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku: Uprava za socijalnu politiku, strategiju i mlade, Uprava za provedbu socijalne politike, organizaciju i nadzor ustanova u uskoj suradnji s ostalim ustrojstvenim jedinicama značajnim za proces kao nositelji procesa koji osiguravaju tehničku podršku, koordiniraju procesom, prate i evaluiraju cjelokupni proces, zatim Centar za pružanje usluga u zajednici Ozalj, pravna osobe koji pojedinačno planiraju transformaciju i deinstitucionalizaciju sukladno potrebama korisnika te su nositelji procesa za svoju ustanovu, Centri za socijalnu skrb čija je uloga: aktivno sudjelovati u pripremi korisnika i pripremi njihovih obitelji za povratak ili za upućivanje u izvaninstitucijske oblike smještaja te preuzeti aktivnu ulogu u prevenciji upućivanja novih korisnika na smještaj u instituciju, kojim socijalni radnici u centrima preuzimaju ulogu voditelja plana ('case manager') odgovornog za oblikovanje i dogovaranje najbolje kombinacije usluga i naknada na koje korisnik ima pravo, zatim jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave koje trebaju koordinirano usklađivati socijalne planove sukladno potrebama korisnika i procesu transformacije i deinstitucionalizacije odnosno razvijati i širiti mrežu potrebnih usluga u zajednici. Svi smo mi dionici , pomagači i „krojači“ života za osobe s invaliditetom. A za takov rad imamo i bogatu pravnu osnovu;

Opća deklaracija o ljudskim pravima (UN, 1948.)

Standardna pravila o izjednačavanju mogućnosti za osobe s invaliditetom (UN, 1993.)

Europska socijalna povelja (Vijeće Europe, 1961.)

Akcijski plan Vijeća Europe za promicanje prava i potpunog sudjelovanja u društvu osoba s invaliditetom: poboljšanje kvalitete života osoba s invaliditetom u Europi 2006–2015 (Vijeće Europe, 2006.)

Konvencija o pravima osoba s invaliditetom (UN, 2006.) i Fakultativni protokol uz Konvenciju

Konvencija o pravima djeteta (UN, 1989.)

Zajedničke europske smjernice za prijelaz s institucionalne skrbi na usluge podrške za život u zajednici (Europska stručna skupina za prijelaz s institucionalne skrbi na usluge podrške za život u zajednici, 2011.)

NACIONALNI OKVIR

Ustav Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 85/10 i 05/14)

Deklaracija o pravima osoba s invaliditetom (Narodne novine, broj 47/05)

Nacionalna strategija izjednačavanja mogućnosti za osobe s invaliditetom od 2007. do 2015. (Narodne novine, broj 63/07)

Konvencija o pravima osoba s invaliditetom i Fakultativni protokol uz Konvenciju“ (UN, 2006.) (Narodne novine, Međunarodni ugovori, broj 6/07 i 5/08)

Strategija razvoja sustava socijalne skrbi u Republici Hrvatskoj 2011. - 2016.

Plan deinstitucionalizacije i transformacije domova socijalne skrbi i drugih pravnih osoba u Republici Hrvatskoj 2011.-2016. (2018.)

Zakon o suzbijanju diskriminacije (Narodne novine, broj 85/08 i 112/12)

Zakon o socijalnoj skrbi (Narodne novine, broj 157/13, 152/14, 99/15 i 52/16)

Zajednički memorandum o socijalnom uključivanju Republike Hrvatske

Nacionalni program zaštite i promicanja ljudskih prava od 2013. do 2016. godine

Zakon o predškolskom odgoju i naobrazbi (Narodne novine, broj 10/97, 107/07 i 94/13)

Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi (Narodne novine, broj 126/12, 94/13 i 152/14)

Zakon o upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 94/13 i 18/16)

Strategija upravljanja i raspolaganja imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske za razdoblje od 2013. do 2017. godine (Narodne novine, broj 76/13)

5

Svima nam sretno bilo i idemo natrag „doma“!

U Vivodini, 8. 05. 2019.

Dokument izradila: Ljiljana Perković, dipl. soc. radnik u Odjelu za odrasle osobe